

Muzeum
Vysoké nad Jizerou

PRODÁM

poloroubenou rekreační chalupu
ve Vysokém nad Jizerou, čp. 77
kousek od náměstí
výhled na hřebeny Krkonoš
možnost okamžitého užívání

Bližší informace na telefonu
603 581 905 - paní Helena Diblíčková

Pozvánka na výstavu do Prahy

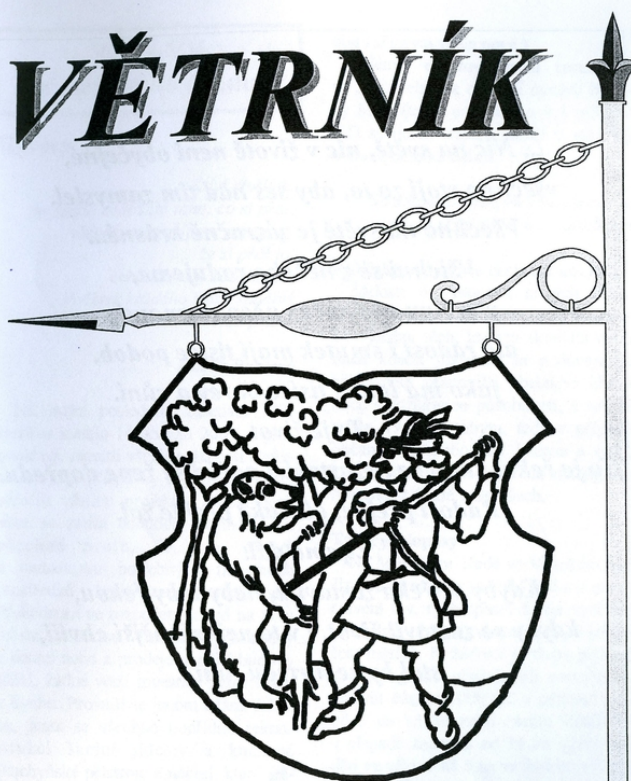
Karel a Naděžda Kramářovi doma

K 70. výročí úmrtí Karla Kramáře uspořádal Úřad vlády ČR ve spolupráci s Národním muzeem komorní výstavu s podtitulem "Výstava z odkazu rodiny prvního premiéra v Kramářově vile". Návštěvníci zde spatří osobní předměty a archivní dokumenty z pozůstalosti manželů Kramářových, z nichž nejceněnější je diamantový náhrdelník Naděždy Kramářové. Výstava je zároveň mimořádnou příležitostí k návštěvě Kramářovy vily, která slouží k reprezentačním účelům předsedy vlády České republiky. Pro návštěvníky je připraven odborný výklad o historii vily a osudech jejích stavitelů. Výstava se koná od 1. 6. do 7. 6. 2007, a to pod záštitou předsedy vlády Mirka Topolánka.

Otevřeno je denně od 10 do 18 hodin. Vstup po předchozí registraci.
Praha 1, Gogolova 1, tel. 224 002 254, e-mail: heldova.milada@vlada.cz

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 5-6/2007, ze vedoucí redaktorku redakce, náklad 450 ks, cena 10,- Kč. Příspěvky zasílejte do 25. dne sudého měsíce na MěÚ ve Vysokém nad Jizerou, PSČ 512 11. Telefon : 481 593 118 (muzeum). Vytiskl MěÚ Vysoké nad Jizerou 2007.

VĚTRNÍK



Květen – červen 2007

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

*... Nic na světě, nic v životě není obyčejné,
všechno stojí za to, aby ses nad tím zamyslel.*

Všechno na světě je zázračně krásné...

*Všichni se z něčeho radujeme,
všechny nás občas něco zarmoutí,
ale radost i smutek mají tisíce podob,
jako má louka tisíce barev a vůní.*

To je život.

To je řeka, která se nezastaví a pořád se žene dopředu.

Radost přejde, ale také přejde žal.

Žijeme dál.

*Kdyby se řeka zastavila, nebyla by řekou,
kdyby se zastavil život, i v té nejkrásnější chvíli,
stal by se mrtvou tůňí...*

František Hrubín

ZPRÁVY z městského úřadu

Hovory S

*Když slyšíme,
že někdo nedosáhl toho, co si přál,
vždycky nás nejprve napadne,
že si přál to,
čeho nemohl dosáhnout.
Počátek každého štěstí spočívá
v šťastné volbě přání.*

Dušan Radović

Na zatím posledním zasedání MZ, které se konalo 14. května 2007, zastupitelé mj. zamítli všechny žádosti o různé finanční příspěvky a přerušili, resp. odložili většinu projektů. Žádné nové akce se zatím nebudou rozjíždět. To všechno proto, že jsou obavy z nedostatku potřebných finančních prostředků v horizontu květen až srpen. Přehodnotil se rozpočet; dokud na účtu města nebudou finanční prostředky z dotací nebo z prodeje nynější budovy MěÚ, žádné větší investice nepřipadají v úvahu. Provádí se jenom běžná údržba, jinak se všechno podřídilo rekonstrukci školní jídelny a kuchyně (kuchyňské přístroje a náčiní, které ještě dobře slouží, se budou dál používat, vybavení se bude měnit postupně).

Město má podánu žádost o dotaci na rekonstrukci prostor v budově na náměstí, a to jak na městský úřad, tak na byty. (Ani kanceláře úředníků se nebu-

dou zařizovat zcela nově.)

Zájemci o provozování restaurace ve „spořitelně“ a o koupi nynější budovy MěÚ (ta se prodává za 4,5 milionu Kč) se pořád mohou hlásit u starosty nebo tajemníka města.

*Na základě rozhovoru se starostou
města připravila Alice Sládková*

Řidičské průkazy a cestovní doklady

Žádosti o vystavení nových řidičských průkazů a cestovních dokladů nebo výměnu těch, kterým skončila nebo bude končit platnost, se podávají na příslušném pracovišti obecního úřadu obce s rozšířenou působností, a to dle místa trvalého pobytu, tedy v případě občanů Vysokého nad Jizerou a obcí, které pod ně administrativně spadají, na Městském úřadě v Semilech.

Tzv. rychlopasy

Na Městském úřadě ve Vysokém nad Jizerou je možné podávat žádosti o vystavení tzv. rychlopasů. Doba vyřízení je 15 dnů, platnost vystaveného dokladu šest měsíců. K žádosti je třeba přiložit dvě fotografie příslušných rozměrů a uhradit částku 1000 Kč v případě dětí od 5 do 15 let nebo částku 1500 Kč v případě žadatelů od 15 let výše. Pro děti ve věku 0 až 5 let se žádosti musejí podávat na Městském úřadě v Semilech.

Občanské průkazy s neomezenou dobou platnosti

Občané, kteří jsou narozeni v době do 31. prosince 1935 a ve svých občan-

ských průkazech typu „knížka“ mají vyznačenu státní příslušnost ČR - „Občan ČR“ - a dobu platnosti „neomezeně“ či v občanských průkazech typu „identifikační karta“ mají v kolonce „platnost do“ také uvedeno „neomezeně“, nemusí žádat o nový doklad totožnosti, protože jejich občanský průkaz je trvale platný. (Ani jeden z uvedených typů občanského průkazu se však nedá použít jako cestovní doklad!)

ih + al

ZDRAVOTNICTVÍ

Okénko Ústavu chirurgie ruky a plastické chirurgie

Lupavý (skákavý) palec a prsty ruky

Tak se nazývá onemocnění, kterým v tomto čísle pokračujeme v našem seriálu o nemocech. Jedná se o zbytnění poutka u ohybačů palce a prstů ruky vznikající buď po zánětlivém postižení šlach nebo po operaci ruky, kdy dojde k masivnímu otoku ruky. To omezuje hladký, plný a nebolestivý pohyb ve výši základního kloubu prstu v oblasti poutka (tj. vazivový pruh - prstýnek upevněný v oblasti základního kloubu prstu, který vymezuje prostor, jímž šlachy při svém pohybu prokluzují).

Jaké jsou příznaky?

Při ohnutí a natažení postiženého prstu

tu nastane bolestivé přeskocení (lupnutí). Fenomén lupnutí je způsoben právě disproporcí mezi šlachou ohybače prstu a jeho vazivovou pochvou v oblasti základního kloubu. Ačkoliv problém je v oblasti základního kloubu, pacientem a někdy i vyšetřujícím je toto lupnutí lokalizováno nesprávně do oblasti středního kloubu prstu. Někdy dochází k zablokování prstu v ohnutí, kdy prst lze natáhnout jen pasivně za bolestivého lupnutí. Méně často je prst blokován v natažení a ohnutí je buď nemožné, nebo při něm dojde k bolestivému přeskocení, lupnutí a prst zůstane zablokovaný v ohnutí.

Nejčastěji se jedná o primární formu onemocnění, postiženy jsou většinou ženy středního věku jinak zdravé. Sekundární typ se vyskytuje u revmatoidní artritidy, dny a jiných metabolických onemocnění, např. u cukrovky. Lupavý prst se nezfídka vyskytuje společně s de Quervainovou nemocí či se syndromem karpálního kanálu. Není neobvyklé zasažení více prstů. V dospělosti je nejčastěji postižen III. (prostředník) a IV. prst (prsteník), postižení II. prstu (ukazovák) je výjimečné.

Vrozená forma se vyskytuje v dětství, je méně častá a týká se palce. Kojenec drží palečky sevřené do dlaně a onemocnění se projevuje při pokusu rodičů o pasivní natažení palečku, či až po třetím měsíci života, kdy dítě začíná používat palečky k úchopu.

Jak se léčí?

Konzervativní léčba spočívá v místní injekční aplikaci steroidu a ve znehyb-

nění. Konzervativní léčbě příznivě odpovídají většinou jen krátce trvající potíže. Po opětovné zátěži jsou častá opakování a prodlužuje se nemocnost. Konzervativní léčba není používána u dětí.

Chirurgická léčba: Zablokovaný prst, často v ohnutí středního kloubu, je třeba léčit chirurgicky. Léčba spočívá v podélném protěti poutka skalpelem z drobného řezu ve dlaní nad základním kloubem. Chirurgická léčba může být komplikována poraněním citlivého nervu, které se může projevit brněním či špatnou citlivostí prstu. Poraněný nerv je třeba sešít.

Jaká je pooperační péče?

Spočívá ve zvýšené poloze operované končetiny, v pasivním a aktivním cvičení, v péči o jizvu tlakovými masážemi, mobilizací jizvy, případně přikládáním silikonového gelu (Silipos, Topigel). Uvedené techniky minimalizují otok a tvorbu srůstů, které by mohly vést k omezení pohybu. Případné přetrvávající postavení prstu v poohnutí se léčí dlahováním a přikládáním pružného tahu. Návrat do práce manuálně pracujících je do dvou až tří týdnů, u ostatních dříve.

MUDr. Alena Schmoranzová,
primářka
Ing. Marcela Škodová,
ředitelka

OBČANSKÁ SDRUŽENÍ

Vysoké poklady

Čtrnáctý květen letošního roku byl pro občanské sdružení Vysoké poklady velice významný. Toho dne na veřejném zasedání městského zastupitelstva schválili zastupitelé plán práce sdružení pro léta 2007 až 2010.

Jistě je zajímavé, že plán práce občanského sdružení měl být schvalován městským zastupitelstvem. V plánu jsou totiž navrženy úpravy a opravy objektů, které jsou majetkem města. Novinkou je, že náklady na tyto práce bude hradit občanské sdružení z darů, které letos obdrželo.

Bude opravena plastická mapa Krkonoš v městském parku a vyčištěn a opraven pomník Karla Havlíčka Borovského. Město zajistí pro restaurátora lešení kolem pomníku. Občanské sdružení dále objedná projekt zahradnických úprav v některých zanedbaných částech parku; úpravy se budou provádět postupně.

V současné době je také zpracovávána žádost Evropské unii prostřednictvím Euroregionu Nisa na záchranu sakrálních plastik ve městě a jeho okolí. O tomto projektu budeme čtenáře Větrníku průběžně informovat.

Privítáme všechny zájemce o spolupráci s naším sdružením, které se snaží pečovat o vysoké poklady. Kontakt: telefon 481 593 481 nebo 481 593 118.

Ivo Vodsedálek

ZE ŽIVOTA CÍRKVÍ

Církev

československá husitská

Pout' do Škodějova

Letos v červnu uplyne 80 let od smrti škodějovského rodáka, zakladatele a prvního patriarchy Církve československé ThDr. Karla Farského. Při této příležitosti se bude ve Škodějově v sobotu 16. června 2007 od 10 hodin konat slavnostní poutní bohoslužba za účasti patriarchy ThDr. Tomáše Butty a velké části biskupského sboru u místa, kde dříve stával Farského rodný dům. Všichni věřící i naši příznivci z okolí Farského rodiště jsou srdečně zváni.

V případě nepříznivého počasí se poutní bohoslužba koná ve sboru ThDr. Karla Farského ve Vysokém nad Jizerou.

Doprovodný program poutě
sobota 16. 6. 2007

Vysoké nad Jizerou,
sbor ThDr. Karla Farského

14:00 - Mgr. David Frýdl:

„Karel Farský očima pamětníků“ - přednáška s multimediální projekcí

15:00 - Ivo Vodseďálek:

„Tajemné souvislosti“ - vernisáž výstav koláží

16:00 - Color bass duo:

„Zpívající basklarinet“ - koncert moravských umělců

Během programu bude přístupná prohlídka památníku ThDr. Karla Farského, i s výkladem.

Doprovodný program je přístupný jak poutníkům, tak široké veřejnosti. Vstupné dobrovolné.

Mgr. David Frýdl

Absolvent HTF UK v Praze, jeho diplomová práce „Reformní náboženské hnutí v počátcích Československé republiky“ byla oceněna rektorem UK. V letech 1997 až 2002 působil jako farář ve Vysokém nad Jizerou, kde se zabýval mj. shromažďováním a studiem pramenů a dobových svědectví o zakladateli ČČS ThDr. Karlu Farském. V současné době je farářem v Praze-Vršovicích. Často publikuje v českých periodikách. V nedávné době na sebe upozornil jako mluvčí opozice vůči pražskému biskupovi Karlu Bicanovi.

Ivo Vodseďálek

Spisovatel, básník, publicista, zakladatel balonového létání v českých zemích, přední tvůrce koláží a vysoký chalupník. Po 2. světové válce stál s Hrabalem a Bondym u zrodu soukromé edice Půlnoc. Jeho tvorba vyšla veřejně až v 90. letech díky Pražské imaginaci. Vedle literární činnosti je významná i Vodseďálekova tvorba koláží či tzv. „lepených obrazů“. Před rokem 1989 mohl vystavovat jen v zahraničí (Mnichov, Augsburg, Essen), po revoluci hojně vystavuje i v Česku. Ve Vysokém to bylo v letech 1998 a 2004.

Věnuje se také přednáškové činnosti na FAMU v Praze, je pravidelným hostem Letní filmové školy v Uherském Hradišti a přijímá pozvání i na přednášky do zahraničí.

Color Bass Duo:

Mgr. Jiří Porubiak (basklarinet)

Absolvent Konzervatoře v Teplicích a Institutu pro umělecká studia v Ostravě ve třídě prof. Valtra Vítka. Nyní působí ve Filharmonii Bohuslava Martinů ve Zlíně. Je absolventem řady interpretačních kurzů a také prestižních mezinárodních soutěží (Soutěž konzervatoří, Soutěž Pražského jara a The First Henri Salme Bass Clarinet Competition v Rotterdamu). V současné době se specializuje na netradiční sólový nástroj - basklarinet, který má velký ohlas u publika u nás i v zahraničí.

Mgr. Lukáš Michel (klavír)

Absolvent Konzervatoře v Ostravě a umělecko-pedagogické katedry Ostravské univerzity ve třídě prof. Rudolfa Bernátka. Zúčastnil se mnoha mezinárodních soutěží, jeho výrazný talent ocenilo publikum v Evropě, USA i Japonsku. Od roku 2000 působil jako korepetitor a pedagog na Janáčkově konzervatoři v Ostravě a na Institutu pro umělecká studia Ostravské univerzity, kde korepetuje i nyní a zastává také funkci proděkana pro studijní záležitosti. Často se věnuje komorní hře a v současné době dokončuje doktorát na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě.

Jaroslav Křivánek

Římskokatolická církev

Ve vysokém kostele svatě Kateřiny Alexandrijské se 8. dubna konala velikonoční bohoslužba oslavující Vzkříšení.

Její oheň se rozhořel po druhé hodině ráno pro posvěcení na mravní řád v duši člověčí, v skutečné noční tmě, kdy veřejné osvětlení nezbraňovalo výhledu na hvězdné nebe nad námi. Obřady, kterých se vzhledem k časné ranní hodině zúčastnilo jen devět osob, včetně kněze Víta Jůzy, trvaly až do páté hodiny. Nezvyklý čas podtrhl průběh radostné božihodové zvěsti o Zmrtvýchvstání. Děk patří naléhajícím patriotickým vysokým farníkům, a zvláště farnicím, i loukovskému kaplanu, že přes důvody uvedené v minulém Větníku bylo možno dodržet starodávnou tradici této oslavy v našem městě. Doufáme, že příští roky se čas slavnosti ustálí opět příhodněji.

Též svatojánský svátek předcházející konci velikonoční doby byl po delší době slaven mší svatou nezvykle, návratem k tradici, u bočního oltáře svatého Jana Nepomuckého, i když v obvyklou středeční čtvrt na šest odpoledne. Nanebevzetí Páně bylo v našem kostele oslaveno u hlavního oltáře, ale neobvykle již v sedm hodin ráno.

Michal L. Jekl

V rámci konference konané ve vysoké Kramářově vile k výročí turnovského rodáka profesora filosofie

Jana Patočky, jehož mnozí předkové odpočívají v zemi starého vysokého kostelního hřbitova, se chystá na sobotu 2. června 2007 od 18.00 hodin mše svatá. Bude doprovázena hudbou, pascickým Svatováclavským sborem, a promluví na ní hostující kněz, farář Josef Kordík ze Železnice. Všechny čtenáře Větrníku při této příležitosti do kostela sv. Kateřiny Alexandrijské, patronky filosofů i našeho města, zvou pořadatelé.

mlj

ZPRÁVY Z MUZEA

Pozvánka na výstavy

Výstavní místnost v přízemí:

Geopark Český ráj - šance pro náš region

putovní výstava o tom, co je geopark a jaké příležitosti může přinést regionu
1. 6. - 27. 6. 2007

Výstavní prostory v podkroví:

Skleněná fantazie Hany Procházkové

výstava fotografií „skleněných objektů“ vytvořených pomocí počítačové grafiky
31. 3. - 3. 6. 2007

Hana Procházková se narodila v roce 1939, se svým manželem Jaroslavem

žije ve Smržovce. Fotografovat začala až ve svých třiapadesáti letech, pro potěšení. „Skleněnou fantazii“, fotografie, které nebyly fotografovány, ale vznikají pomocí počítačové grafiky, objevila před třemi lety a pořád ji rozvíjí. Původně nenáviděný počítač je dnes její velkou zálibou a téměř drogou, pomáhá jí překonávat následky vážné nemoci, nad kterou našťastí zvítězila. „Skleněnou fantazii“ vloni vystavovala i v Praze, v Martinickém paláci na Hradčanském náměstí.

Dřevěné plastiky

výstava dřevorezby Vladimíra Kukly z vysokého domu u Kránu
28. 4. - 31. 5. 2007

Vladimír Kukla se narodil v roce 1947 ve Vysokém nad Jizerou. Po škole se živil jako počítačový technik v Praze i v zahraničí. Coby vysoký patriot trávil všechnen volný čas ve svém rodišti. Také tu trénoval sjezdové lyžování a jeho děti úspěšně závodily za ČSK. Rád hraje rock-blues muziku a občas má potřebu vyjádřit se i výtvarně.

Salon fotografů

výstava prací třinácti členů občanského sdružení Viva Geodesia Litoměřice
6. 6. - 30. 8. 2007
vernisaž 23. 6. 2007 v 15.00 hodin,
součástí vernisaže bude představení knihy Jaroslava Procházký Podivní tvorové Jizerských hor

al

VÍTE, ŽE...

Jaká byla letošní zima ve Vysokém nad Jizerou?

Rok uběhl jako voda a jsem opět postaven před úkol zhodnotit právě uplynulou zimu. Správně by se podle vysokého nářečí mělo pro název nejchladnějšího ročního období používat pojmenování „zejma“, ale kdo by mu dnes rozuměl... (pro úplnost termín „zima“ byl synonymem pro chlad).

Toto hodnocení opět vychází z mých meteorologických pozorování (přesněji řečeno údaje o teplotách vzduchu jsou z měření elektronického záznamníku dat - dataloggeru - a výšku sněhu měřila moje matka). Přestože v meteorologii se za zimu považují prosinec, leden a únor, jakožto tři nejchladnější měsíce v roce, já jsem toto období rozšířil ještě o sousední měsíce, tj. o listopad a březen, neboť i tehdy je poměrně velká pravděpodobnost výskytu sněhu a mrazu, jakožto dvou hlavních atributů vysoké zimy. A jak tedy ta letošní dopadla? Z hlediska teplot se jednalo o zimu velmi mírnou, v porovnání s dlouhodobými hodnotami výrazně nadprůměrnou (průměrné měsíční teploty přesahovaly dlouhodobé průměry o 2,7 až 4,7 °C a - jak je vidět z přiloženého grafu - zůstaly nad 0 °C, což je velmi neobvyklé). Listopad a leden pak byly dokonce nejteplejšími za posledních více než 40 let a také ostatní měsíce neměly k rekordním hodnotám příliš daleko.

Koneckonců ani minimální teplota vzduchu (-13,2 °C z 26. ledna) nebyla nijak závažná. Teplotní charakteristiku letošní zimy pak může dokreslit i četnost mrazových a ledových dnů. Za období od listopadu do března bylo pouze 81 mrazových dnů (tj. dnů, kdy minimální denní teplota poklesla pod 0 °C), což je o 30 % méně v porovnání s dlouhodobým průměrem. Ledových dnů (tj. dnů, kdy maximální denní teplota nedosáhla 0 °C) pak bylo celkem 17, tedy o 70 % méně než je dlouhodobý průměr. V kontextu předchozích informací nás nepřekvapí, že se letos nevyskytl žádný tzv. arktický den, tj. den s maximální denní teplotou pod -10 °C; nutno však podotknout, že takových dnů je ve Vysokém velmi málo.

I přes výraznou výjimečnost lze podobně teplé zimy nalézt i v nedávné minulosti, byť se k té letošní pouze přibližují. Za velmi teplé zimy jsou považovány zejména některé ze 70. let a z počátku 90. let 20. století. Jako příklad uvádím v grafu průměrné měsíční teploty zim 1974/75 a 1989/90, doplněné o dlouhodobé průměry z období 1901-1950. Zejména zima z přelomu let 1989 a 1990 je velmi podobná té letošní. Vždyť právě rekordně vysoké měsíční průměry teplot z února a března 1990 jsou dosud nepřekonanými. Minimální teplota vzduchu byla tehdy -13,1 °C a bylo zaznamenáno 90 mrazových dnů a 35 ledových dnů - sice jich bylo poněkud více než letos, nicméně i tak jejich četnost byla výrazně podprůměrná.

A jak tomu bylo letos se sněhem? Na

základě výše uvedené teplotní charakteristiky je skoro s podivem, že nějaký sníh vůbec byl. Souvislá sněhová pokrývka trvala celkem 70 dní, maximální výška sněhu byla 44 cm. Vzhledem k teplotám je však pochopitelné, že v průběhu zimy sníh několikrát roztál a po následném ochlazení opět napadl. Nejdelší období se souvislou sněhovou pokrývkou bylo od 25. ledna do 9. března. Porovnáme-li délku trvání sněhové pokrývky s dlouhodobým průměrem (121 dní), vyjde nám opět výrazně podprůměrná hodnota. Kupodivu se však nejedná ani zdaleka o nejhorsí výsledek, např. v zimě 1989/90 souvislá sněhová pokrývka byla zaznamenána v 63 dnech a její maximální výška dosáhla 41 cm.

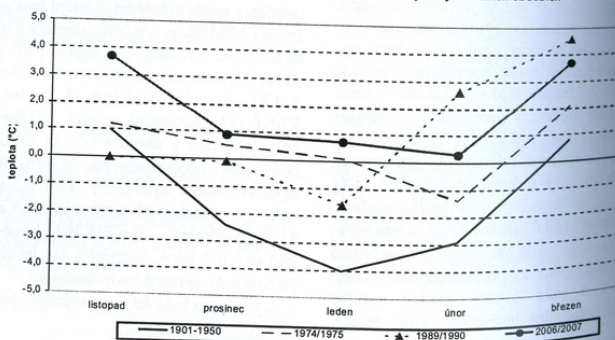
Při hodnocení letošní zimy je nutné také zmínit orkán Kyrill, který se nad naším územím přehnal v noci z 18. na 19. ledna. Už samotná skutečnost, že

tento silný vítr dostal své jméno, je výjimečná (v našich zeměpisných šířkách to není příliš obvyklé, na rozdíl od systematického pojmenovávání tropických bouří), mimořádná však byla zejména jeho síla a plošný účinek a samozřejmě také velké škody, které způsobil hlavně na lesních porostech. Doprovodným jevem tohoto silného větru byl také velmi rychlý a výrazný pokles teploty vzduchu. Dne 18. ledna kolem 21. hodiny došlo k jejímu prudkému poklesu, kdy během hodiny spadla přibližně o 9 °C, přičemž během pouhých 15 minut se ochladilo o 7,3 °C.

Z letošního i loňského hodnocení se ukazuje, jak obrovská je variabilita v teplotních a sněhových podmínkách zimního období. Lze říci, že poslední dvě zimy se nám představily do značné míry ve svých krajních podobách.

Josef Harčarik

Vysoké nad Jizerou - průměrné měsíční teploty vzduchu ve vybraných zimních obdobích



Historicky první Vítání ptačího zpěvu ve Vysokém nad Jizerou

Jarního rána 5. května 2007 si několik obyvatel a návštěvníků Vysokého nad Jizerou přivstalo a už v 6 hodin postávalo před kostelem. A nebylo nás málo – přivítat ptačí zpěv přišlo 25 účastníků, z toho 5 dětí do 15 let. Akce s názvem „Vítání ptačího zpěvu“ se tu konala sice poprvé, ale v celonárodním měřítku šlo o 16. ročník. Tento nápad vznikl již roku 1983 v Birminghamu, kde se angličtí ornitologové rozhodli oslavit přilet ptačích zpěváků po dlouhé zimě a podělili se o neobvyklý zážitek raního koncertu.

V České republice pořádá Vítání Česká společnost ornitologická (ČSO), dobrovolné sdružení odborníků i amatérů, která se již od roku 1926 zabývá výzkumem a ochranou ptáků, realizuje vlastní i mezinárodní projekty a pořádá mnoho popularizačních akcí pro veřejnost. Letošní ročník Vítání se stal ročníkem rekordním, na celém území republiky se konalo přes 80 setkání. Nebyli jsme tedy sami, kdo to květnové ráno vstával brzy. Ve stejnou dobu se za ptačím zpěvem vydaly skupinky milovníků ptactva nejen v celé naší zemi, ale také na mnoha místech Evropy.

Po úvodním povídání o smyslu a historii akce i o dalších aktivitách ČSO a rozdáni propagačních materiálů jsme se vydali za

poslechem ptačích zpěváků. Hned u kostela jsme zastihli kosi pár a díky paní Pavlíně Flösselové jsme měli možnost prohlédnout si i jejich hnízdo. To jsme ještě netušili, za jak kuriózních okolností se s kosci později setkáme. Náš průvod doprovázený smečkou tří psů se pak přesunul do parku, kde se to ptáky vždycky jen hemží. Park i přilehlý hřbitov tradičně hostí pestré společenství ptačích obyvatel, kteří zde mají mnoho příležitostí k hnízdění. Tady jsme se zaposlouchali do všudypřítomného zpěvu pěnkavy obecné, našeho vůbec nejběžnějšího ptáka. Nechyběly sýkory modřínky



Část účastníků před vysokým kostelem

a koňadry, zvonek a zvonohlík s opravdu zvonivým hlasem nebo drozd zpěvný, který si své přízvisko melodickým a proměnlivým zpěvem určitě zaslouží, ale také nenápadný drobný budníček menší, jehož vzhled ani jméno mnoho lidí nezná, ale jeho hlas nejspíš každý mnohokrát slyšel. Po cestě k Márinkovu kříži nás svým šviťováním ve vzdušných piruetách provázelo několik skřivanů obecných. Ve stínu stromů jsme pak společně posnídali. Snídaně

v trávě totiž bývá tradiční milou součástí tohoto jarního setkání. Protože v otevřeném krajině zpravidla mnoho ptačích druhů nezaistíme, stočili jsme se směrem do Trčice. V lesíku Bouči jsme poslouchali naše nejmenší ptáky králíčky obecné a jen o něco většího střizlíka obecného, který nás obdařil krásným a překvapivě hlasitým zpěvem. Ač měří sotva 10 cm, pje opravdu doslova „na lesy“, neboť žije podél vodních toků, které musí přehlušit. Bohužel přes snahu kroužkovatelů se nám nepodařilo žádného zpěváka odchytit. Kromě toho, že takové počínání vyžaduje trpělivost a dostatek času, má někdy příroda prostě svou hlavu. A tak jsme si alespoň ukázali, do jakých sítí se ptáci chytají, jakými kroužky se kroužkují a popovídali jsme si o tom, proč se to vlastně dělá. Procházku trvající téměř dvě a půl hodiny jsme zakončili opět ve Vysokém, kde se s námi přišli rozloučit také vrabci domácí, jejichž nevelké hejňko pravidelně najdete kolem kostela. Jak potvrdili místní starousedlíci, i ve Vysokém vrabci ubýlo. Příčiny jsou však zatím stále nejasné. Je tu méně příležitostí, kde postavit hnízdo, nebo ubýlo hmyzu či jiné potravy? Na cestu domů dostal každý účastník za odměnu samolepku a děti omalovánky o chřástalovi Honzíkovi.



Kroužkování kosice z kostela

vi, ze kterých se mohou dozvědět další zajímavosti o ptačím životě. Nálada byla velmi přátelská, a tak se pokusíme na první ročník Vítání ve Vysokém přísti jaro navázat. Všichni zájemci jsou srdečně vítáni. Zatím se můžete podívat na webové stránky ČSO www.birdlife.cz, kde najdete nejen informace, rady a návody, ale také pozvánky na další akce.

Ještě zbývá dodat, že ke kroužkování ten den nakonec došlo. Odpoledne nám totiž telefonoval Michal Jakl z muzea, že do kostela vletla otevřenými dveřmi kosice a nedokáže sama vylétnout. Protože by ale spouštěla alarm, je nutné ji dostat ven! A tak jsme sbalili síť a vydali se na lov zbožné kosice. V tak rozlehlém prostoru s vysokými stropy a neotvíratelnými okny to však nebylo jednoduché. Kosice instinktivně nalétala na skla nejvyšších oken, před která jsme po vysplhání na ochoz potichu postavili síť a za pomoci pana Pazdery a pana Jakla se nám ji nakonec podařilo odchytit. Naštěstí se nárazy o sklo nijak nezranila. Dostala kroužek a mohla letět zpátky za svými mláďaty.

Alena Pazdřová a Petr Klvaňa

Benzín z nádrží tří vozidel odcizil ve Vysokém nad Jizerou v době od 29. března do 30. března 2007 pachatel, který tím majitelům z Vysokého nad Jizerou a Horní Branné způsobil škodu ve výši kolem 825 Kč a dopustil se trestného činu krádeže.

Podle zpravodaje Jizeran
III.-IV. 2007



Většina Vysokých určitě zaregistrovala, že na náměstí v části domu čp. 229 byl zrušen obchůdek, kde paní Gabriela Josifková prodávala textil, školní

Školní kuchyň a jídelna

Jako provizorní školní kuchyň a jídelna se bude několik měsíců využívat bývalá kuchyň a restaurace ve "špofitelně" na náměstí. Děti, učitelé a městští zaměstnanci tam přišli na oběd poprvé 9. května.

Každý, kdo doma vaří, ví, co to je, připravovat jídlo někde jinde. Je obdivuhodné, že personál se rychle přizpůsobil novým podmínkám a poněkud stísněným prostorům k vaření - kvalita

a kancelářské potřeby a hračky. Po ukončení stavebních prací počátkem května si do nově upravených prostor přestěhoval trafikku ze stánku na náměstí pan Josef Tomíček, jenž je tam v nájmu. Trafika přivítala první zákazníky 7. května.

V dřevěných policích a na kovových stojanech je přehledně umístěno zboží - nejrůznější tituly novin a časopisů, tabákové výrobky, něco cukrovinek, množství hraček a také papírnický sortiment - sešity, tužky, pera, pastelky, fixy, lepidla, štetce, dárkové tašky...

Trafika je otevřena v pracovní dny od 6.00 do 11.15 hodin a od 12.30 do 16.00 hodin, v sobotu od 6.30 do 11.00 hodin.

Stánek se prodává a bude odvezen.

al

pokrmů se nezměnila, pořád jsou velmi chutné. Paní kuchařky denně připraví 160 až 190 obědů, stejně jako ve škole, takže zkrátka nepřišli ani strážníci z řad důchodců apod., kteří si mohou nadále vyzvedávat teplé jídlo. Díky patří paním Nataše Habové, Věře Kučerové, Zdeně Roubalové a Evě Kopalové a samozřejmě také MěÚ.

Do jídelny občas zabloudí i návštěvníci Vysokého, kteří chtějí poobědvat - určitě je jim líto, že nemohou zůstat!

al

ŠKOLNÍ OKÉNKO

ZŠ

Den Země (22. dubna)

Děti z vysoké základní školy spolu se svými učiteli se i letos aktivně zapojily do oslav mezinárodního Dne Země. Třetí, čtvrtá a pátá třída si na čtvrtek 19. dubna domluvily akci s mysliveckým sdružením Kalifornie, žáci ze šesté a obou osmých tříd spojili příjemné s užitečným, šli procházkou a sbírali odpadky, děvčata a chlapci ze sedmé třídy se v parku věnovali ekologické hře, „devátáci“ připravili pro své spolužáky z druhé třídy naučnou „stopovanou“ a zajímavě strávili tento den i prvňáčci, kteří si s paní učitelkou mj. připravili materiál k pozorování toho, jak rychle, nebo spíše pomalu se rozkládají jednotlivé druhy odpadu v půdě...

A jaké bylo dopoledne s myslivci?

Dne 19. dubna jsme se ke Dni Země setkali s vysokými myslivci. Připravili pro nás moc pěkný program na celé dopoledne. Rozdělili jsme se do čtyř skupin a postupně vystřídal všechna stanoviště. Nejprve nám pan Milan Řezníček ze Semil vyprávěl o zvířatech. Řekl nám, čím se živí, ukázal nám lebky některých zvířat a paroží. U pana Ludka Višínského ze Semil jsme si mohli prohlédnout jednoho dravce. Potom jsme se přesunuli na stanoviště k pánům Karlu

Burgermeisterovi mladšímu a Františku Šulcovi a pan Burgermeister nám řekl něco o kulovnicích a brokovnicích. Také nám předvedl jeden výstřel, abychom věděli, jaký je to hluk. Pak jsme šli ke vzduchovkám, kde jsme si zkusili střelbu na terč. Dále jsme šli k panu Petru Patočkovi, který měl nádherného pejska Rena. Ten se mi líbil nejvíce. Pan Patočka nám ukázal, jak je Ren krásně vycvičený. Viděli jsme aport nebo jak na zapískání změni směr a spoustu dalších věcí. S Renem jsme přešli k ohni, kde jsme si opekli burty a napili jsme se. Na závěr nám Ren ukázal aport ve vodě. Celá tato akce se mi opravdu líbila.

Pavla Šaldová, 5. třída

Prohlubování vztahu k přírodě a její ochrana nejsou pro žáky a učitele vysoké základní školy záležitostí pouze jednoho dne v roce. Děti jsou vedeny podle plánu environmentální výchovy - na škole se třídí odpad, několikrát do roka se koná sběr papíru, děti odkládají tvrdý chléb a pečivo pro zraněná nebo jinak postižená zvířata umístěná v Záchranné stanici pro handicapované živočichy v Libštátě, vždy za dva roky si adoptují zvíře v zoologické zahradě ve Dvoře Králové nad Labem a při organizované návštěvě zoo se zapojují do tamního výukového programu... Tím vším si také doplňují poznatky získané na hodinách přírodopisu, zeměpisu či v rámci přírodovědného semináře.

Mnohé děti mají k přírodě opravdu

pěkný vztah - starají se o svá vlastní zvířata, některé se zapojují do činnosti mysliveckého sdružení, jsou členy rybářského kroužku.

al

ISS

**Nejlepší automechanik v kraji
jsou žáci z Vysokého nad Jizerou**

Dne 7. května 2007 se uskutečnilo v prostorách ISS Vysoké nad Jizerou regionální kolo soutěže Automechanik junior 2007. Vyhlášovatelem této soutěže je Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR ve spolupráci se Svazem prodejců a opravářů motorových vozidel České republiky (SAČR).

Těto soutěže se zúčastnily všechny školy Libereckého kraje, které vyučují učební obor automechanik. Soutěž byla zahájena náměstkem hejtmana Libereckého kraje Mgr. Petrem Doležalem a prezidentem SAČR Ing. Josefem Lhotákem za přítomnosti sociálních partnerů, např. zástupců Škoda Auto, a. s., Mladá Boleslav a Vrchlabí, Úřadu práce v Semilech, VŠ v Liberci...

Po slavnostním zahájení se soutěžící rozešli na pracoviště, kde je čekalo celodenní klání v několika oblastech, a to v části teoretické, poznávací a praktické.

V teoretické části byli soutěžící prověřováni testem na PC ze znalostí teorie předmětů automobily, elektrotechnika, opravárenství a diagnostika a ekonomí-

ka v rozsahu 150 otázek.

V poznávací části žáci prokazovali znalosti z konstrukce běžných typů vozidel, přípravků, částí automobilů, náhradních dílů a součástí.

V praktické části prokazovali znalosti a dovednosti při provádění oprav, seřizování a diagnostiky motorových vozidel.

Soutěžící z Vysokého plně využili domácího prostředí a s velkým náskokem obsadili dvě první místa. Nejlepším mladým automechanikem Libereckého kraje se stal náš Zdeněk Hujer s celkovým počtem 566 bodů. Jen o 4 body méně měl v pořadí druhý Tomáš Matura. Vítěz a další soutěžící z jiné školy (3. místo) pak postupují do celostátního kola, které se uskuteční v Brně ve dnech 23. a 24. května 2007.

Všichni soutěžící si odnesli velmi hodnotné ceny, které věnovali sponzoři soutěže. Každý žák si mimo jiné ceny odnesl i elektrickou dvoukotoučovou brusku, kterou každému soutěžícímu věnovala firma UNIVER.

Závěrem nelze jinak, než popřát postupujícím do celostátního finále v Brně podobný úspěch jako v regionálním kole.

*Ing. Markéta Zelinková,
ředitelka ISS Vysoké nad Jizerou*

*(Turnovský a semilský deník
9. května 2007)*

Z KULTURY

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Sladký perník a slané moře

V tradiční večerní půl osmou hodinu ožilo v pátek 4. května 2007 jeviště vysokého divadla Krakonoš dalším z řady představení recitačního kroužku městské knihovny. Letos s ohledem na výraznou obměnu mladého souboru, z nějž se jen tři členové již dříve svým umem představili na jevišti veřejnosti, a z důvodu velkého vytížení Ivany Řehořové v knihovně nedošlo na její obvyklou pozoruhodně pospojovanou autor-skou koláž. Ta i při obvyklé značné děl-ce přinášela čtenáři daného okruhu lite-ratury mnohé pobavení nečekanými souvislostmi i zamyšlení. Letos však přišla na řadu pro pohádkový večer "praktická" novodobá zpracování dvou oblíbených báchorek. Byla již delší do-bu vyhlédnuta zmíněnou dramaturgyní kroužku.

Jednalo se o „Perníkovou chaloupku“ Václava Renče a o text „Brácho, proč je moře slané?“, vydaný v úpravě pro divadlo Zdeňkem Pojmanem ro-ku 1980 podle fimfárovské povídky Ja-na Wericha „Moře, strýčku, proč je sla-né?“. Po první poetické a milým humo-rem podpořené pohádce přišla z důvodů výrazné obměny kulís přestávka neče-kaně brzy. Hutnost provedení byla vý-borná a ucelenost dotvářela i hudba, velmi vhodně a s vtipem vybraná Ada-

mem Bartoněm. Obecenstvo zvláště po-těšil a pobavil motiv ze Smetanova ve-ledila „Má vlast“ při hádce o to, kdo loupal z chaloupky perníček. Ježibabu a po přestávce Marka Držgřešleho i Luci-pera výstižně předvedla Mirka Dostálo-vá z prvního ročníku obchodní akade-mie, mezi osmi herci jediná zástupkyně vysokého studentstva. První ročníky základního školství zastupovali Mařen-ka, tedy Štěpánka Skalská, toho veřej-ného, a Jeníček, Josefek Bartoň, domácí výuky. Oba hráli děti i po zbytek veče-ra. Dalších pět mladých hereček se předvedlo nejen v rolích vyprávěček. Tak Adélka Havelková z páté třídy předvedla, jako obvykle brilantně, ma-lého bráčku, tedy tazatele titulní otázky druhé z předvedených her. Oslovený velký brácha, ale též například námo-ník, byla Bára Heyduková z osmé třídy. Odtud se rekrutovaly i Nicole Smová, tedy táta dřevorubec na začátku večera a posléze Markův bratr Kouba, i Miša Košatková, neboli myslivec, čert či lid. Katka Maturová ze sedmé třídy před-vedla k mírnému zmatení a pobavení di-váctva manželky obou bratří, tedy Kou-bovou i Markovou!

Propracovaným veřejným představe-ním předcházelo od 17. ledna dvacet pilných zkoušek, obvykle jedna týdně a nakonec i hojněji, zvláště ve chvílích, kdy se již zkoušelo v Krakonoši. Gene-rální zkouška tam proběhla 25. dubna 2007. V téměř divadle byli herci odmě-něni zaslouženým potleskem nejen při dopoledním představení 27. dubna 2007 před všemi třídami vysoké zá-

kladní školy, ale i při onom květnovém, kdy se prodalo slušných osmadesát lístků. Prohloupl, kdo nepřišel!

Režisérka Ivana Řehořová s dalšími pomocníky vymýšlela i výstižnou scénu za využití kulís a rekvizit z divadla i knihovny, ale i nápadů vyvěrajících ne-jen přímo ze scénářů. Řádného využití se dostalo lopatě pořízené na sním minu-lé zimy a vzhledem k jeho nedostatku příliš neošoupané o chodník před novou knihovnou. Lopata zvláště svojí umělo-hmotnou částí posloužila podobně jako i jiné rekvizity k výtvarnému vtipu in-scenaci. Ostatně o proměnu scény se postarali nejméně tři ochotní kulísáči, Lukáš Pastorek, Lukáš Kuna či Matěj Sláma, o její osvětlení starší i mladší Jan Vaverka a o přiměřené ozvučení prostoru se zasloužil Karel Bárta mlad-ší. Kostýmy, jak zůstává dobrým zvy-kem, připravila Věrka Preisslerová.

Opět se ukázalo kvalitní vedení reci-tačního kroužku. Snad jen, ač pro tato představení žánrově postradatelný, scházel nedávno objevený mladý Dostá-lův talent, který se doufáme neodmlčel nadlouho a cestu na jeviště najde snad jindy.

V nejbližší době by se měla tradičně předvést vysoká devátá třída, ale letos vzhledem k úpravám divadelní budovy asi v nezvyklém prostoru.

Michal L. Jakl



Ukončení veřejné sbírky na rekonstrukci divadla Krakonoš

Na rekonstrukci divadla Krakonoš přispěli:

Městský úřad Vysoké nad Jizerou (100 000 Kč); Václav Kočka-Amort (20 000 Kč); MUDr. Dana Pohanková (10 000 Kč); občanské sdružení Vobskočák (10 000 Kč); manželé Blaž-kovi (5000 Kč); Ing. Josef Hejral (5000 Kč); Pavel Metelka (5000 Kč); Ing. Ar-nošt Sládek (5000 Kč); Jan Vaverka ml. (4000 Kč); Karel a Libuše Barto-ničkovi (3000 Kč); Bilanční, s. r. o. (2000 Kč); Jiří a Inka Dóubalíkovi (2000 Kč); Jan Vaverka st. (2000 Kč); Michal Jakl (1750 Kč); Miluška Blaž-ková (1667 Kč); Jiří Jäckel (1667 Kč); Ing. Ivan Hanuš (1666 Kč); Ludmila Buřtová (1500 Kč); Jiří Pošepný (1500 Kč); Ing. Stáně (1500 Kč); Jana a Vla-dimír Vodseďáčkovi (1500 Kč); Karel Bárta (1000 Kč); Ludmila Grosmanová (1000 Kč); Jan Hejral ml. (1000 Kč); Jan Hejral st. (1000 Kč); Josef Hejral st. (1000 Kč); Svatava Hejralová (1000 Kč); Jiří Holecěk (1000 Kč); Slávka Hubačiková (1000 Kč); rodina Kellne-rova (1000 Kč); Luboš Králík (1000 Kč); Zdena Macháčková (1000 Kč); ro-dina Nesvadbova (1000 Kč); Robert Nesvadba (1000 Kč); Roman Nesvadba (1000 Kč); Eva Nesvadbová (1000 Kč); Otta Pacholík (1000 Kč); Karel Pohanka (1000 Kč); Martina Poloprut-ská (1000 Kč); rodina Rónova (1000

Kč); rodina Seidlova (1000 Kč); Milan Schejbal (1000 Kč); rodina Sládkova (1000 Kč); Zdeněk Skrbek (1000 Kč); Eva Stoklasová (1000 Kč); Marta Šaldová (1000 Kč); Hana Šlaufová (1000 Kč); Milan Šuchma (1000 Kč); Marie Trunečková (1000 Kč); Marie Válková (1000 Kč); rodina Veselských (1000 Kč); František Vodsedálek (1000 Kč); Milada Ceeová (500 Kč); Ludmila Hnyková (500 Kč); Eva Lukášová (500 Kč); Dagmar Seidlová (500 Kč); Jiří Švanda (500 Kč); Soňa a Tomáš Tichých (500 Kč); p. Tichý (500 Kč); Anna Vávrová (500 Kč); Věra Volná (500 Kč); Pavel Hásek (300 Kč); Milo-

slav Lukeš (250 Kč); Eliška Čertíková (200 Kč); Jiří Mazánek (200 Kč); Jiří Ron (200 Kč); Ivan Tišnovský (200 Kč); Marek Glocar (100 Kč); Mgr. Jana Čermáková (100 Kč); Iva Janálová (100 Kč); Martina K. (100 Kč); Libor Kadavý (100 Kč); Josef Kratochvíl (100 Kč); Pacholíkovi (100 Kč); R. Kalkus (90 Kč); Josef Žanta; JUDr. Václav Lukáš; Jana Vaváčková; M. Hanč; Jakub Pohanka.

(Příspěvatelé, kteří si nepřáli zveřejnění svého jména, nejsou v tomto seznamu uvedeni. Další souhlasili pouze s uváděním jména bez konkrétní částky.)

Druhá etapa rekonstrukce divadla Krakonoš

Podmínky pro přidělení státní dotace na rekonstrukci divadla jsme splnili, a proto byla v první polovině dubna 2007 zahájena druhá etapa prací. Jsou zhotoveny projekty na plynofikaci, klimatizaci a topení. Generálním dodavatelem těchto prací včetně opravy vnějších omítek po celém obvodu budovy je firma P&P, spol. s r. o., Vysoké nad Jizerou. V současné době jsou prováděny opravy na jižní a východní straně. Zhotovena je hrubá omítka, vyměněna větší část oken. Stále probíhá obstarávání potřebných povolení a jednání s dodavateli. Svépomocně jsme provedli natěry oken, natěry podbití a krovů, přípravu klimatizace technických prostorů a přípravu svedení odpadů na severní straně budovy. Zde bych chtěl poděkovat skupině dobrovolných pomocníků. Pro práci při natěru podbití si zvolili název „Sebranka“. Ač nečlenové spolku, přišli ve svém volném čase, nebáli se vystoupat do nejvyšších pater lešení a přiložit ruku k dílu. Poznáte je z fotografie?



Jan Vaverka,
starosta DS Krakonoš

Byli si podobní, přestože chlapec měl dlouhé kalhoty a holčička bílou zástěru. Ona byla drobná a snívá, on hravý a trochu drzý; a od dospělých se lišili jen tím, že řekli, co si mysleli, dělali, co chtěli, a že si hráli neustále... Děti necítí ještě štěstí z krajiny, z kompozice řeky a travníků, z nízkého namodralého nebe, z šednoucích domů. Když jsou šťastné, nevšimnou si toho. Nikdy však nezapomenou... Děti nikdy nevykřikují: Ach, jak je tu krásně! anebo: Jak zdravě se tu dýchá! Děti prostě dýchají... Bolestně je poznávat znovu a znovu, jak naše nejkrásnější sny končí vají vařečkou... Jen děti stále doufají, že se za příštím rohem objeví něco docela nového. Proto se jim to také stává...

Z Milenců z bedny
od Ludvíka Aškenazyho

Malí i velcí,

je srdečné zvání
na



Dětský den v parku

v sobotu 23. 6. 2007
od 14.00 hodin

ve vysockém
městském parku

obvyklé atrakce,
drobné ceny, občerstvení

Novinky městské knihovny Pokračování

DVD
Milha

Knížky pro děti

J. Kahoun: Zevlouni

H. Ullrichová: Kdo se líbá naposled,
1000 důvodů, proč se nezamilovat

M. Richardson: Kniha světových
prvenství

Z. Spies: Vyfoťte si Petru aneb Máme
doma digitál

R. Gosciński: Asterix V - VIII

C. Busquets: Dobrodružství skřítky
Valentýna

L. Špaček: Slon v porcelánu aneb Jak
se neztratit v labyrintu etikety

Svět dnes

Dějiny

D. Krolupperová: Atlas strašidel

T. Bagge: Syn vesmírného krále

L. Danielsová: Gorilí máma

M. Drijverová: České dějiny očima
Psa

M. Molloy: Čaroplutí

I. Procházková: Únos domů

D. Shan: Upírův pomocník

E. Škamlová: U nás v Bernardýnově

To nejlepší z Hajají

V. Vondruška: Fiorella a Bratrstvo
křišťálu

Z. Miler: Krtek a jaro

O Palečkovi

P. Sís: Hvězdný posel

Wu Čcheng-en: Opičí král

M. Zelený: Indiánská encyklopedie

Encyklopedie vědy

L. Fibigerová: Slabikář magie
 E. Colfer: Seznam přání
 L. Danielsová: Kočka v hrobce
 C. Lawrencová: Lupiči z Ostie
 A. Lindgrenová: Emil a Ida
 M. Nortonová: Pidilidi
 Nezvaní hosté a jiné strašidelné povídky
 N. Hodgeová - L. Ansonová: Umění od A do Z
 M. Ptáček: Lexikon zajímavých zbytečností
 R. Stewart: Záhady historie
 C. Woodall: Ptačí srdce
 L. Snicket: Nouzový výtah (Řada nešťastných příhod)
 U. Moore: Brána času
 W. Disney: Tarzan, Zvonilka a kouzlo přátelství, Petr Pan
 Dobrý den, mašinky!
 R. Frederick: Divoká zvířata (lepoporelozvky)
 I. Březinová - I. Asenová: Tančící princezna (bříšni tance)
 P. Sýkora: Pat a Mat dokážou všechno
 L. Ulíková - B. Svobodová: Kouzelná světýlka (svítidla)
 K. Jonesová: Jsi tam, králičku?
 H. Sielmann: Pavouci
 L. Garfield: Dábel se skrývá v mlze
 A. Jacobsson - S. Olsson: Bert a bráchové
 Tajný deník Barborky Syslové aneb Cesta k finanční samostatnosti

Ivana Řehořová



Z HISTORIE dávné i nedávné

Městská kronika

Rok 1932

Počasí - Nový rok byl krásný. Slunečné počasí skončilo 3. ledna, kdy nastala povětrnostní porucha tlaková, celý den prší, skromné sněhové pokrývky ubývá, ledu přibývá, mlhavo, ve škole se svítí. Dne 8. ledna začíná mírně mrznout a je jasno. Led je dovážen z Jablonce nad Jizerou. Ke konci ledna teplo jako na jaře. Dne 27. ledna snesla se nesmírná mlha nad naší obcí, netrvala však dlouho. Silné mrazy měly vliv na zamrzání vodovodního potrubí. Ledem a únor byly téměř bez sněhové pokrývky. Slunečné počasí působilo pěkným dojmem při pohledu na zasněžená pásma Krkonoš, kde bylo asi 60 až 70 cm sněhu. Sníh se táhl jen ke Dvoračkám. Na saních nebylo možné jezdit, led byl sypan pískem, protože byla chůze i jízda pvozy nemožná. Kolem 20. února velké povětrí se sněhovými přehánkami. Zakrátko se uklidnilo. Lyžařské závody jsou odkládány. Teprve 8. března silně sněží, takže sněhové traktory jsou v činnosti. Teprve v březnu lze lyžovat, je dostatek sněhu.

Závody - 6. února byly uspořádány I. „světové“ závody žactva obecné a měšťanské školy vysoké v Kalifornii. Dopoledne v běhu, odpoledne na provizorním můstku ve skoku na pozemku

pana Heváka - zahradníka. Mnoho diváků. Ceny věnovány místními občany.

Ve dnech 25. až 28. února zajíždí v soký team lyžařských závodníků na závody o mistrovství Republiky československé do Nového Světa - Harrachova. Závody ve skoku nebyly dokončeny pro povětrnostní poměry.

Úmrtí - 25. ledna zemřel František Rón, majitel skladu rakví, ve věku 83 let, pohřeb se konal za velké účasti lidí a náledí. František Rón byl v minulosti členem zastupitelstva.

Dne 14. února dochází zpráva o úmrtí profesora Čenka Zibrtu, zakladatele zdejšího vlastivědného musea a stálého letního i zimního hosta.

Volby - obecní - 20. března, strany: živnostenská obchodní středostavovská, československá národně socialistická, československá národní demokracie, občanská nepolitická, republikánská strana zemědělců a maloroľnického lidu, domovní domkařů a maloroľníků, československá strana lidová - v pořadí jak byly voleny. Členové zastupitelstva: 18, městská rada: Josef Půlpán, Josef Emilián Nečásek - starosta (krejčí), Josef Kopal - náměstek (tkadlec), Josef Ďoubalík (učitel), Oldřich Zítek (stavitel), Josef Nečásek (hostinský a řezník).

Velikonoční svátky - 27. a 28. března následkem opožděné zimy měly význam turistický i sportovní - mnoho zimních hostů, na novém můstku se prováděly exhibiční skoky zdejších závodníků - počasí slunečné, krásné pohledy na zasněžené Krkonoše.

Dne 5. června pořádá Dobrovolný sbor hasičů slavnost spojenou s rozvinutím praporu spolkového pod záštitou městské rady a obecního zastupitelstva. Počasí bylo krásné. Slavnost se odbyvala v městských sadech před chatou Českého ski klubu. Návštěva byla úměrná. Průvod s hudbou městem od vodárny. K 7. hodině večerní strhla se bouře s průtrží mračen - slavnost byla předčasně ukončena. Elektrické osvětlení zhaslo.

Dne 12. června za krásného počasí a velké návštěvy se konalo místní okřeskové cvičení sokolské za sokolovnou.

Předvedeny ukázky pro IX. všesokolský slet v Praze. Večer sokolská veselice za obrovské účasti.

V červnu úprava státní silnice asfaltováním a čedičovou drtí.

V květnu až červnu řadí v obci i okolí chřipka s obtížemi sřevními a žaludečními, bez následků.

Oprava lékárny, kterou zakoupil s koncesí Karel Bufka za 230.000 Kč - fasáda, úprava dvou prodejních místností.

*Pokračování příště
Ivana Řehořová*

Bozkovská ulice 5., závěrečná část

A jsme, po levé straně, u našich sousedů Jandových. Bydleli v hezkém zděném domě s loukou a zahrádkou. Pan Jaroslav Janda byl truhlář, pracoval u

starého a později i mladého pana Antonína Bartoně, známých výrobců lyží. Po práci rád maloval drobné obrázky. Měli je rozvěšeny v bytě i na chodbě. Také měl rád divadlo. Byl předsedou divadelního spolku a maloval i kulisy. Jeho manželka Anda ze Zlaté Olešnice byla vrstevnicí a kamarádkou mé maminky a paní Vlasty Pohořalé. Měli dva syny - Jarku, ten žije „v kraji“, a Miloše, který před devíti lety tragicky zahynul i se svou manželkou Mirkou. Desítky let jsme s Jandovými sousedili, byli to skromní, pracovití a hlavně nehluchí sousedé. Nikdy za ta dlouhá léta sousedství jsme s nimi neměli žádnou nepříjemnost.

A zůstaneme na levé straně u posledního domu - také Jandových (jde o shodu jmen). Byla tam truhlářská dílna, kde se zhotovovaly i rakve. Paní Jandová obstarávala pohřby. Jejich tři děti - Jenda, Mírek a Láďíček - nikdy nechyběly při našich honičkách. Byli kamarádští, hodní, slušní a nezkazili žádnou hru. A nemohu nevzpomenout jednoho pozdějšího setkání s Jendou. Po řadě let jsem měla ve stejný den promoci s jeho manželkou paní Helenou. A když mi Jenda gratuloval, dal mi pusou se slovy: „Přivezl jsem ti pozdrav od nás z hor.“ Jejich dcera je paní Blanka Bartová. Druhá dcera žije v Praze.

V ulici o prázdninách bývalo mnoho dětí, samozřejmě že jsme se občas poskorpily, ale brzy se vše zase urovnalo. Také nebyla nouze o rozbitá kolena a menší ranky. Na to býval doma univerzální dezinfekční prostředek - silný roz-

tok z arniky. Kdo zažil, jistě si vzpomene, jak to strašně páliło. Ale rány se nezánitily a dobře se hojily.

Máme před sebou poslední dvě zastavení. Na rozcestí, dnes u cesty k panu Králíkovi, si postavili rekreační chatu manželé Špidlenovi. A teď se dostávám ke dvěma dcerám již zmíněného pana Blažka: Bláža byla provdaná za pana Špidlena ze Sklenářic, slečna Boženka byla švadlenou. Ve Vysokém se tomuto jejich letnímu domku tenkrát říkalo „vegend“ (vikend - weekend). Špidlenovi žili v Praze, měli dům na Spořilově. Paní Bláža byla výbornou masérkou, vyhledávanou i prominentními osobami. Pan Špidlen rád fotografoval, zejména okolí Vysokého a staré chalupy. Slečna Boženka kromě šití pomáhala v jejich domácnosti s jejich dvěma dcerkami. Přijížděli i s hezkým foxteriérem jménem Tarko. Jejich mladší dcera paní Daniela je dnes vlastnicí krásné přestavěného „vegendu“. Druhá dcera Jana má chalupu ke Třčici.

Posledním domem byl chudinec. Ve velké světnici bydleli ti, kteří neměli vlastní byt. Pamatuji tam ohnutou paní Hladíkovou, velkou houbafku. A také tam nějakou dobu bydlela již zmíněná paní Kvajzrová se syny. V druhé části domu byl trvalý byt pana ševce Bartoníčka, který se staral v domě o pořádek. Protože se tenkrát muselo moc a moc šetřit, dávaly se opravovat boty, dokud to šlo. A pan Bartoníček dovedl opravit snad všechno. A jeho přístipky nebyly téměř vidět. Chodila jsem tam ráda, bylo to milí starí lidé. Pan Bartoníček se-

dával na verpánku a já jsem se ráda dívala, jak přitlouká floky podrážky. Vždy to tam vonělo kůží na boty. A jejich paní ve stejné místnosti vařila. Jejich syn byl „sokolníkem“ ve Vysokém a dcera Aninka pracovala v Praze.

Za chudincem už byla jenom jatka. A všude kolem pole, louky - eldorádo nás dětí.

Koncem své vzpomínky na tuto dříve tak klidnou ulici, dnes velice, velice rušnou. Díky mým prarodičům, které jsem nesmírně milovala a jich si vážila, jsem mohla prožít krásné dětství ve Vysokém, v té „naší“ ulici. Později jsem se jen velmi těžce a dlouho vyrovnávala s jejich nenávratným odchodem.

Miloslava Hausmannová

Černoušci

Koncem čtyřicátých let se na stálých scénách úspěšně hrála detektivní hra podle románu Agáty Christie Deset malých černoušků. Tak proč si ji nezahrát taky ochotnický. Hru jsme pečlivě nastudovali. Vyprodáno bylo už předem a další zájemci o lístky, hlavně přespolní, si žádali opakování. Ale kdy, když divadelní sál byl na několik týdnů dopředu zadán. Bylo tedy dohodnuto netradičně už následující úterý.

Při nedělní premiéře všechno probíhalo hladce, jeden návštěvník ostrova po druhém umírali, až nakonec zůstali jen dva - vychovatelka, tu jsem hrála já, a kapitán. Když se oba vzájemně obvi-

ňují a vychovatelka chce kapitána zastřelit pistolí, kterou jí sám dal, objeví se na scéně soudce, který smrt jen předstíral. Objasní celou situaci.

Kdysi je všechny soudil pro vraždu, ale každý z nich byl osvobozen pro nedostatek důkazů. Proto si je pozval na ostrov pod různými záminkami a zařídil, aby celý měsíc žádná loď nepřiplula. Vzal tak spravedlnost do svých rukou. Vychovatelka obrátí zbraň proti němu... V tom okamžiku jsem zmáčkla spoušť. Asi málo, rána nevyšla. Co všechno se v takovém okamžiku prožene hlavou, to si nikdo nedovede představit. Selhala jsem já, nebo zbraň? Věděla jsem jen, že ho musím zastřelit. Ve vzteku sama na sebe jsem zuřivě zmáčkla spoušť podruhé. Vyšla rána, soudce se skácel k zemi a já s nehranou úlevou klesla na pohovku rovnou do náruče kapitána. V té chvíli v přístavu zahoukala loď přivázející vysvobození.

Pistolka. Chlapci na poslední chvíli přinesli startovací pistolí, nebyl čas ji vyzkoušet, a tak jsem nevěděla, že mám na spoušť hodně přitlačit. Naštěstí jsem stála zády k hledišti, takže diváci si prý ničeho nevšimli.

Ještě v noci začal padat sníh. A byl to takový pořádný „oupad“ sněhu, že za chvíli nebylo světa znát. Padalo celou noc, padalo v pondělí a ještě v úterý dopoledne. Nečekali jsme velkou návštěvnost. Kdo by se taky tou sněhovou nádlíkou brouzдал. Ale diváci přišli. A přišli až z Buřana a z Bratrouchova, sál byl plný a my hráli jako o život. Z vděčnosti, že je ani ty fůry sněhu ne-

odradily. Diváci nás přijali, všechno dobře dopadlo, tak jsme se spokojeně rozcházeli. Jen pan Hejral si postěžoval, že v šatně už neměl kam dávat tu spoustu sáněk, lyží a dokonce i luceren.

Anna Čeřovská

Setkání Marie Horákové z Pardubic a Oldřicha Vodseďálky z Vysokého nad Jizerou

V letošním roce uplyne 65 let od provedení atentátu na zastupujícího říšského protektora v Čechách a na Moravě Reinharda Heydricha 27. května 1942 a od jeho smrti 4. června 1942. Obec Ležáky na Chrudimsku a pardubický Zámeček, dvě místa v této souvislosti navždy zapsána do paměti našeho národa, připomíná sada pohlednic, které byly vydány v roce 1945 z popudu Svazu národní revoluce a při jejich vydání se sešli dva lidé - Marie Horáková z Pardubic a Oldřich Vodseďálek z Vysokého nad Jizerou.

Marie Horáková se narodila 12. listopadu 1911. Do Vysokého nad Jizerou přišla poprvé někdy kolem roku 1938. Soudě podle většího množství fotografií, zachovaných v soukromém archivu pana Radovana Piší z Pardubic, zde pobývala dost často, celkem pravidelně a velmi ráda. Pravděpodobně sem byla někým zvána a bydlela v soukromí. Podle vyprávění dosud žijících svědků byla paní Marie krásná, příjemná, společenská a šarmantní mladá dáma, která zde velmi brzy získala řadu přátel a

známých. Protože po zabrání Sudet (1938) a vytvoření protektorátu (1939) se Vysoké nestalo součástí Říše (hranice probíhala v jeho těsné blízkosti), pobývala zde často i za okupace - naposledy zřejmě v roce 1943.

Začátkem okupace byla zaměstnána ve Dvoře Králové nad Labem jako ošetrovatelka v rodině Karla Breuera (i ten je zřejmě na některých pozdějších snímcích z Vysokého, ale jako Karel Brůj (?)). Když byl jeho podnik z rasových důvodů převzat Němci, vrátila se do Pardubic. Od října 1939 pracovala jako dělnice na německém vojenském letišti v Pardubicích a tam se zapojila do odbojové činnosti. Na podzim 1941 byla z letiště propuštěna. Skrývala se - asi 4 měsíce i ve Vysokém nad Jizerou, kde pracovala zřejmě v tkalcovně (i odtud některé fotografie) a snad i navštěvovala koralu.

Ve Vysokém se znovu zapojila do odboje (za pomoci listonoše Karla Mařatky a strážmistra Bohumila Kříže - skupina hraničářů Sokolů), podávala zprávy z této oblasti do Pardubic plukovníku Taclovi (později byl popraven). Propustky do Sudet jí v té době obstarával Vladimír Šuk, bývalý spolupracovník z pardubického letiště. Marie Horáková snad i obstarávala a dodávala prádlo, potraviny, cukr atd. do horských chat pro ukrývané osoby. Během svých návštěv a pobytu ve Vysokém se zřejmě seznámila s malířem a grafikem Oldřichem Vodseďálkem, dnes je však velmi těžké určit přesnější časové období jejich seznámení.

Oldřich (Olda) Vodseďálek pochází ze Staré Vsi, narodil se 13. října 1910. Vystudoval Grafickou školu v Praze. V malbě ho ovlivnil především Adolf Kašpar, který jej za svých pobytů ve Vysokém brával s sebou na malbu v plenéru. Vodseďálek byl i výborným klarinetem. Ve Vysokém hrával na saxofon s jazzovou kapelou Dancing Melody Boys, i při této činnosti se mohl seznámit s Marií Horákovou.

Marie Horáková se dočkala roku 1945 a konce války v Pardubicích. Pracovala ve sdružení pozůstalých při Svažu národní revoluce. Při této práci zřejmě navázala na přátelství s malířem Oldou Vodseďálkem, přivedla ho do Pardubic a ten zde namaloval sadu pohlednic s motivy vypálených Ležáků a popravště na pardubickém Zámečku. Je

pravděpodobné, že výtěžek z prodeje pohlednic byl věnován zejména pozůstalým po popravených během okupace, především dětem.

Společný osud, zřejmě zcela nezávisle na sobě, měli Marie Horáková a Olda Vodseďálek i v 50. letech. Oba byli na jejich počátku zatčeni, ve vykonstruovaných procesech odsouzeni k dlouholetému žaláři a věznění až do amnestie v roce 1960. (Dne 11. října 1955 napsala Marie Horáková z vězení dopis své matce a ptala se na Oldu Vodseďálku.)

Po návratu z vězení pracoval malíř Vodseďálek jako dělník v n. p. Okula v Desné na Jablonecku, ale znovu maloval. V roce 1970 se oženil a odstěhoval se do Prahy (Praha-Podolí, Na lysi 15). Stále se však vracel do Vysokého nad Jizerou, kde měl svůj ateliér.



Uspořádal několik úspěšných výstav v Turnově, v Železném Brodě, ve Vysokém nad Jizerou (zde je v muzejní obrazárně několik jeho obrazů). Zemřel 11. června 1982.

Marie Horáková se po návratu z vězení provdala v roce 1964 za Františka Záleského z Pardubic a bydlela v rodinném domku na Schwarzově náměstí 427. Snažila se uspořádat své vzpomínky i bohatý archiv fotografií. V roce 1969 byla rehabilitována, zemřela 17. března 1989. Je pochována na hřbitově v Pardubičkách.

Jiří Štěpánek, Pardubice, kráceno

Vzpomínky knihovnice

11. část

Rok 1963

V únoru se v Semilech konalo školení knihovníků školních knihoven, jinak se celý půlrok v knihovně nic zajímavého nedělo, až na podzim.

Dne 1. října nastoupila do školy družinářka, a protože už nebyla žádná volná místnost pro družinu, dostala k užívání dětskou čítárnu. Protože ta byla volně spojena s dětskou knihovnou, měla družina k užívání vlastně obě místnosti a navíc úkoly chodily děti psát do čítárny MLK. To znamená, že dětská knihovna, čítárna i čítárna MLK prakticky knihovně nepatřily a že se tam nedaly dělat pravidelné besedy a čtení pro mládež. V čítárně MLK i na-

dále byly po večerech nejrůznější schůze. Neuklízelo se pravidelně, nábytek byl stále srovnán jako při schůzi, nábytek, koberce i všechno ostatní se velmi ničilo. Knihovně zbyla už jen půjčovna. Knihovnici tam práce za těchto podmínek vůbec nebavila.

O více než polovinu ve srovnání s rokem 1962 klesl počet besed. Uspěšněji se jich celkem 16, mj. beseda o bratřech Grimmech.

Počet čtenářů: 404, z toho 217 mládež
Počet knih: 4689

Počet výpůjček: 8122 (méně o 1476)
z toho beletrie: 2579

naučné: 1114
beletrie pro mládež: 4133
naučné pro mládež: 296

*Pokračování příště
Podle Ludmily Hnykové zpracovala
al*

CESTUJI, CESTUJEŠ, CESTUJEME

*V zemi vycházejícího slunce
5. část*

V okolí Šizuoky je na 2400 horkých pramenů a lázní. V bazéních bylo opravdu velmi příjemné, o to víc, že den předtím jsme vymrzli, když jsme se koupali v moři. Na moře jsme se těšili už od příletu, a tak jsme se nenechali odradit ani chladným počasím a do vody jsme nakonec „vlezli“. Vždyť kdo ví,

kdy se zase dostaneme k Tichému oceánu. Alespoň jsme měli pláž pro sebe, kromě nás tam bylo pouze několik Japonců.

Koupáním v moři jsme si začali užívat čtyři dny volna, poslední dny svého pobytu v zemi vycházejícího slunce. Kromě wasabi farmy a továrny na výrobu úbořích sušenek - o tom jsme se vám již zmiňovali - jsme navštívili hrad z Kakegawě, úplně jiný, než jaké známe z domova, a muzeum hudebních nástrojů v Hamamatsu, které nás opravdu nadchlo. Přestože není příliš velké, vystaveny jsou tam nástroje snad z celého světa, spousta z nich jsme ani neuměli pojmenovat, zato některé jsme si mohli vyzkoušet - hráli a „hráli“ jsme například na piano, kytaru, bubny a bubínky, různá „dřevíčka“. Protože k hudbě máme vztah, tuto interaktivní expozici jsme velmi ocenili. Zastavili jsme se také u největšího tamního jezera Hamana.

Šizuoka (tento název nese jak celá prefektura, jakoby náš kraj, kterých je v Japonsku čtyřicet sedm, tak její hlavní město) je známá jako oblast čaje, sopky Fudži a horkých pramenů. My ze všeho okusili aspoň trochu, tak jak nám to umožnil poměrně krátký čas pobytu a pracovní povinnosti. Město jsme si z ptáčích perspektiv prohlédli už v době festivalu - z 21. patra výškové budovy s 3 D promítáním o prefektuře a Fudži, také jsme prošli hlavní třídou s tržištěm. Žije zde přes 700 tisíc obyvatel. Je to město moderní a současně město lidových řemesel - udržuje se tu tradiční výroba podlahových rohoží tatami, vají-

řů a lakovaných dřevěných předmětů s tvrdým lesklým povrchem ze zvláštní pryskyřice, předmětů z bambusu a výroba keramiky.

Prefektura má asi 4 miliony obyvatel a pány a kluky možná bude zajímat, že jsou tu prý vůbec nejlepší fanoušci fotbalu v zemi a v místní fotbalové asociaci je registrováno na 40 tisíc hráčů ve třinácti stovkách klubů.

Rozloučili jsme se se Šizuokou, poslední hodiny před odletem jsme strávili v Tokiu.

*Pokračování příště
Čestmíra a Josef Sládkovi*

SPORT

Informace z Tělovýchovné jednoty Vysoké nad Jizerou

Pořadatelé z Českého ski klubu Vysoké nad Jizerou zakončili sezonu mezinárodním závodem, Mistrovstvím ČR dospělých v běhu na lyžích na Horních Mísečkách, které se uskutečnilo 30. 3. až 1. 4. 2007. O týden později se uskutečnilo „Poslední mazání“, kde lyžaři hodnotili úspěchy této zimní sezony. Nejúspěšnějším závodníkem byl Jakub Pohanka, který obsadil 2. místo v obřím slalomu na MČR ve Špindlerově Mlýně. Velmi dobře se po celou sezonu umísťovala Pavla Šaldová, která se stala krajskou přebornicí Libereckého kraje v běhu na lyžích a vyhrála jeden z finálových závodů „Hledáme novou Kateřinu Neumannovou“.

Smutné je, že nás v těchto dnech opustili hned dva členové TJ. Nejprve vynikající sportovec, fotbalista, tenista a volejbalista Milan Haas a později člen výboru Ski klubu, rozhodčí a velký pracovník klubu pan Josef Buchar.

V dalších dnech proběhlo jednání výkonného výboru TJ a došlo k doplnění výboru TJ o zástupce za nezařazenou členskou základnu, jímž se stal František Kučera. Za fotbalisty byl výbor doplněn o Pavla Večerníka a novým předsedou byl zvolen Jaroslav Nechanický.

Na tomto jednání byli členové seznámeni s termíny všech sportovních akcí, které bude naše TJ přes letní období pořádat:

10. června - závod v bězích do vrchu na trati Šachty - Štěpánka

30. června - Půlmaratón MTB

14. - 15. července - „Sklenářické debly“: muži, mixy a MČR veteránů

28. července - „Krajem zapadlých vlastenců“, cykloturistická a turistická akce

29. července - „Vysoká časovka“, silniční závod v cyklistice

4. srpna - poutní turnaj smíšených volejbalových družstev

1. září - přespolní běh „Okolo Petruškových vrchů“.

V úterý 15. května se uskutečnilo jednání mezi zástupci Ski klubu Vysoké nad Jizerou a pořadatelem mistrovství světa v klasických disciplínách v Liberci v roce 2009 o vzájemné spolupráci při organizaci MS.

Za TJ Zdeněk Seidl



Dne 27. května se mladí členové vysokého cykloklubu pod vedením Gunnara Havla zúčastnili 1. závodu MTB v Trutnově a absolvovali tam šestikilometrovou trať lesnatým terénem. Veronika Havlová v kategorii žákyně II skončila časem 21:47.5 na 5. místě, Pavla Šaldová v kategorii žákyně I časem 21:30.5 na 2. místě, Tomáš Zelenka v kategorii žáci I časem 21:44.7 na 5. místě a Martin Saska v kategorii kadeti časem 35:06.7 též na 5. místě. Další závody ze série krkonošského MTB budou 17. června v Jilemnici, 30. června ve Vysokém, 6. července v Lázních Bělohrad a finále bude 8. července v Popelkách u Lomnice nad Popelkou.

red.

KČT

Přejezd Jizerských hor

16. - 17. března 2007

1. den - trasa 24 km: Jizerka - Smědava - Knajpa - Čihadla - Krásná Máří - Hřebíněk - Nová Louka - Bedřichov. Počasí nám přálo, a tak jsme se

těšili na ranní pokračování přejezdu.

2. den - není radno se těšit, ráno počasí změnilo tvář, nastoupil vítr s deštěm. Polovina účastníků, která měla vybavení do deště, pokračovala v přejezdu. Druhá polovina to vzdala a ujížděla autem k domovu. Nepříznivé počasí letošní zimy nám náladu nezkažilo. Účastníci byli s organizací akce spokojeni.

Po trase „Krajem zapadlých vlastenců“

7. dubna 2007

Šlo o jarní projití pětadvacetikilometrové trasy našeho pochodu „Krajem zapadlých vlastenců“: Vysoké nad Jizerou - restaurace Hvězda - Lesní chata - Planýrka - Vysoké nad Jizerou. Akce se zúčastnilo sedm turistů, byli spokojeni. Počasí měli teplé a slunečné, spousta krásných výhledů.

Pěší túra po okolí

5. května 2007

Trasa 20 km: Vysoké nad Jizerou - Jablonec nad Jizerou - Stráž, vyhlídka - Františkov - Vojtěšice - Třtice - Vysoké nad Jizerou. Počasí nám přálo, bylo vhodné pro pěší turistiku. Cestou jsme vychutnávali rozhledy po okolí. Účast: sedm turistů a jeden pes.

Jiří Libal

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Vítání občánků

Slavnostní akci, na které jsou naši nejmenší uvítání mezi občany města, pořádá Městský úřad ve Vysokém nad Jizerou obvykle dvakrát do roka, na jaře a na podzim.

Pozvání na letošní první vítání občánků v neděli 13. května přijali rodiče Martina Šikoly, Matyáše Reka, Alžběty Schejbalové, Kamily Nechanické, Adama Hrobaře, Matěje Dvořáka, Ondřeje Grosmana, Matěje a Nikolý Čížkových, Alžběty Křivánkové a Radima Lupka. Se svými dětmi, někteří také v doprovodu jejich prarodičů a dalších příbuzných a přátel, přišli do obřadní síně vysokého městského úřadu. Na úvod zazněla báseň v podání sle-

čen z vysoké mateřské školy Terezy Ďurdové, Elišky Holé a Anežky Petruškové.

Poté rodiče uvítala a představila matrikárka Iva Havelková. Proslov měl starosta města Jindřich Matura. Členka sociální komise Jindra Kellnerová přečetla z kroniky narození zápis o uvítání a matrikárka každé dítěátko na chvíli uložila do kolébky. Rodiče a hosté se na konci aktu podepsali do pamětní knihy.

Děvčátka byla obdarována kyblíčky a dalšími „pracovními pomůckami“ na

*Kronička
o městě*

píseček, chlapci dostali velká barevná plastová autíčka, maminky gerbery, pro všechny děti byla pořízena knížečka o mně.

Atmosféra v obřadní síni byla jak důstojná, tak milá.

Sňatek

Dne 24. 3. 2007 **Vít Preissler** ze Semil a **Lucie Nesvadbová** z Vysokého nad Jizerou (v Semilech).

Dne 20. 4. 2007 **Pavel Hladík** z Horní Tříče a **Kateřina Vejnarová** z Častolovic.

Dne 28. 4. 2007 **Oldřich Dolejš** a **Miluše Jarošová**, oba z Prahy.

Hodně štěstí!

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

Jaroslav Petruška 70 let
František Vítamväs 70 let
Květa Nedomlelová 75 let
František Knížek 75 let
Anna Zemanová 75 let
Jaroslav Zeman 77 let
Žofie Zitová 80 let
RSDr. Čestmír Sládek 80 let
Jan Nedomlel 81 let
Oldřiška Poláková 82 let
Ludmila Hnyková 85 let
Václav Hladík 86 let
Olga Šaldová 73 let
Milena Mercová 76 let

Věra Kučerová 77 let
Petr Nečásek 78 let
Jarmila Hladíková 81 let
Josef Rón 81 let
Jiřina Ďoubalíková 84 let
Bohumil Martinec 88 let
JUDr. Václav Lukáš 95 let

Helkovice

Marie Nosková 72 let
Jaroslav Nosek 79 let
Horní Tříč
Jarmila Ederová 79 let
Alžběta Vodseďálková 91 let
Anna Lukšová 93 let
František Kubečka 70 let

Sklenařice

Josef Metelka 74 let
Anna Rydvalová 82 let
Stará Ves
Marta Čermáková 73 let
Jana Štěpánková 74 let

Všem jubilantům blahopřejeme!

Diamantová svatba

Třicátý duben 1947 byl pro spousty lidí obyčejným dnem, určitě to však neplatilo pro Vlastu Vackovou a Bohumila Vondráka. Tehdy se z nich v kostele svaté Kateřiny ve Vysokém nad Jizerou stali manželé. Jsou spolu už šedesát let, oslavili diamantovou svatbu. Vychovali syna, mají vnučku a vnuka a dočkali se zatím čtyř pravnoučat. Jejich život byl naplněn především prací, ale našli si čas i na sport, kulturu, výlety. Oba pocházejí ze Sklenařic, žijí v rodném domě pana Bohumila.

Pan Vondrák absolvoval vysockou



zemědělskou školu. Studium trvalo dva roky, přesněji dvě zimy, to bylo v hospodářství méně práce. Třicet osm let byl zaměstnán na pile v Pasekách a při tom hospodařil, dokud nevzniklo JZD. Za první republiky mívali čtyři hektary, ale někdy z toho nebylo ani na daně. V době války byl pan Vondrák tři roky totálně nasazen. Po roce 1945 dělal jednatele Svazu československé mládeže, Sokola, hasičů a také pořizoval zápisy ze schůzí zemědělců. Tvořil i plakáty, dodnes má krásný rukopis. Hrál kopanou, za Sokol lyžoval. Rád si zašel také do biografu, líbily se mu hlavně veselohry s Burianem, Plachtou, Ferbasovou. Zajímal se i o politiku, ale nikdy nebyl ve straně.

Slečna Vacková, nejstarší z devíti dětí, začala po škole sloužit v Jablonečku u ředitele školy Němce Dubíka, pak šla pracovat do továrny ke Kunům, kde zůstala až do narození syna. Nějakou do-

bu pobyla doma a pak byla pětadvacet let zaměstnána v kravíně.

Jejich známost začala na zábavě ve vysokém Krakonoši - na věnečku branců. Domů odcházeli společně. I jako manželé občas zašli do bálu, také na sklenařický Babí hop...

V panu Vondrákovi se hospodář nezapře. Ještě ve svých osmaosmdesáti letech pěstuje se svou o osm let mladší paní „pár bramborů a drobek zelí“, starají se o dvacet ovcí s jehňaty. Nemají příliš volného času, ale jsou rádi, když k nim někdo přijde a hosty si umějí jaksepatří uctít.

Kéž jim pevné zdraví i pěkný, pevný vztah vydrží ještě hodně dlouho.

Alice Sládková

P.S. Manželé Vondrákovi děkují Městskému úřadu ve Vysokém nad Jizerou za dary.

*Já vám v krátkosti řeknu, čím se vy-
značuje přítel: Když se dopouštíte zla,
varuje vás, když konáte dobro, vyzývá
vás k vytrvalosti, když jste vystaveni
nebezpečí nebo obtížím, pomáhá vám,
povzbuzuje vás, ulehčuje vám. Takový
člověk je skutečný a věrný přítel.*

Fopen Hi-sing

Tato charakteristika plně odpovídá
mé kolegyni, a mnohem víc než kolegyni,
paní Ludmile Hnykové, která se 8.
května dožila pětadesátilet. Téměř
patnáct let vedla městský zpravodaj Vě-
trník a i když ho z důvodu dlouhodobé
nemoci už nepřipravuje, pořád jí záleží
na jeho obsahu i formě - na vzniku le-
tošních čísel má svůj morální podíl.

Díky rodině, přátelům a známým se
Lídě dostává a vždy bude dostávat lás-
ky, takže jí přejí především hodně, hod-
ně zdraví, které v současné době potře-
buje nejvíc. Kéž by nikdy neztratila
svůj typický nadhled!

al

*At' žije a vzkvétá
dál*

jako poslední léta ...

Míněno je naše město, babiččinými
slovky „v posledních letech čím dál krás-
nější a úpravnější“, město pro které ba-
bička žila, pracovala a dělala vše, o
čemž si myslela, že je městu prospěšné.
Mluvím o Vysokém a o paní učitelce
Ludmile Hnykové.

Přišla do Vysokého z Jilemnice jako

mladá nezkušená učitelka, zamilovala
se tu a provdala za pana učitele Petra
Hnyka, spolu vychovali dvě děti. V le-
tech 1945 až 1975, v politicky velmi
neblahé době, k níž se nerada vrací,
učila na zdejší škole češtinu, zeměpis a
dějepis. Od roku 1952 devatenáct let
vedla knihovnu a organizaci veškeré
kultury ve městě. V důchodu čtrnáct let
pracovala jako průvodkyně Čedoku,
s českými a německými turisty trávila
většinu času v Krkonoších. V roce
1992 se stala vedoucí redaktorkou Vě-
trníku. V mezičase až do konce roku
2006 učila němčinu a angažovala se
v místním politickém dění a, ať chceme
nebo nechceme, přispěla k mnoha zmé-
nám k lepšímu.

Letos 8. května, i když se to může
zdát skoro nemožné, oslavila tato čino-
rodá, aktivní, vždy všude viděná a na
duchu neutuchající paní učitelka své 85.
narozeniny, ale již bohužel mimo své
milované město. Jejím největším přáním
k narozeninám bylo, aby i nadále mohla
pomáhat rozkvětu Vysokého, k němuž
se její myšlenky neustále vrací a je-
muž tímto vzdává hold...

v m



Úmrtí

Dne 10. 4. 2007 zemřela v Praze
paní **Anna Kuklová**,
rozená **Bartoníčková** z Vysokého nad
Jizerou, ve věku 86 let.

Dne 13. 4. 2007 zemřela
paní **Vlasta Dušířová** z Helkovic
ve věku nedožitých 80 let.

Dne 14. 4. 2007 zemřel
pan **Milan Haas** z Harrachova
ve věku 58 let.

Dne 16. 4. 2007 zemřel
pan **Josef Buchar** z Vysokého nad Ji-
zerou ve věku 74 let.

Dne 25. 5. 2007 zemřel
pan **Josef Matura** z Vysokého nad Ji-
zerou ve věku 64 let.

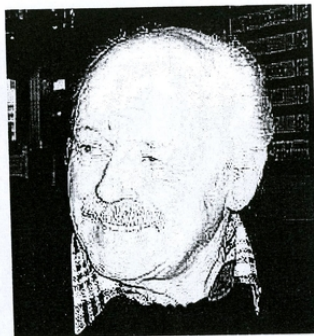
*Všem pozůstalým vyjadřujeme
upřímnou soustrast.*

Vzpomínka

Za zvuků skijácké hymny,
v pochodovém rytmu, opouští vysoké
náměstí početný zástup lyžníků násle-
dovaný vyhrávající kapelou a průvodem
diváků. V čele celé této různorodé masy
pořádný kus chlapa. Vlajkonoš. Josef
Buchar.

Spolupořadatel lyžařských závodů
ještě za života našich otců.

Skutečný příklad pro nás všechny



mladší v práci a svými názory, chová-
ním a vystupováním i v životě samém.

Při stém výročí založení Svazu lyža-
řů a našeho klubu vyznamenán jako
zasloužilý člen Svazu lyžařů ČR. Ne-
postradatelný při akcích tělovýchovné
jednoty, při výstavbě lyžařského vleku
a budování běžeckého areálu. Člen vý-
boru a hospodář klubu, hlavní náš čas-
oměřič, rozhodčí, pořadatel ski bálů...

Přítel, kamarád.

Josefe, děkujeme! Budeš chybět!

*Jiří Doubalik st., předseda Českého
ski klubu ve Vysokém nad Jizerou*

Poděkování

Touto cestou bych chtěla poděkovat
všem, kteří se přišli naposledy rozloučit
s mým manželem Josefem Bucharem.
Děkuji za všechny projevy soustrasti a
květinové dary.

Miloslava Bucharová



Nynější budova MěÚ je na prodej. Cena 4,5 mil. Kč.
Bližší informace na telefonním čísle 481 593 903.



Prodám chatu čp. 05 s pozemkem (rozloha 341 m², z toho zastavěná plocha 42 m²) ve Vysokém nad Jizerou, včetně vnitřního zařízení, za 850.000,- Kč. Chata obsahuje originální ceněné nástěnné malby akademického malíře Oldřicha Vodseďálky a kované doplňky jsou od vysokého kováře Františka Novotného. K vnitřnímu i vnějšímu obložení užito modřínového dřeva.

Informace doplním na místě o sobotách a nedělích v červnu 2007, nebo mimo tento čas na telefonním čísle:
251 564 234.
Helena Pláteníková

DŘEVOSKLAD

Sadolin
SPECIALISTA NA DŘEVO

Sadolin
Extra

Výchová nad Jizerou
☎ 481 540 237 po - pá 9-16 so 9-11

DŘEVOSKLAD
www.drevosklad.com